

God gaan ervaren

Bijna iedere dag kwam hij bij me op de kamer in de gevangenis. Hij zag er heel slecht uit. Een ingevallen gezicht. Hij had z'n vrouw, van wie hij hield, in een woedeaanval om het leven gebracht. Hij huilde bijna aan één stuk door. Hij was ontroostbaar. Ik hield dan zijn handen vast en bad met hem.

Een keer nam hij een tekening mee die hij zelf had gemaakt. Het was een gekruisigde Christus. Helemaal gebroken en ineengekrompen. Net als hijzelf. 'Dit is m'n enige houvast als ik alleen ben', zei hij zacht.

Niet altijd is het geloof zo concreet en God zo dichtbij. En in het gewone leven ben je er misschien helemaal niet mee bezig. Of je bent er langzaam bij weg gegroeid.

Zelf ben ik als gevangenispredikant dieper gaan geloven. Niet dat ik iedere dag zo'n gevoel had. Soms had ik het ook minder. Vooral als mensen telkens terugkeerden in de gevangenis vroeg ik me weleens af waar ik mee bezig was. Ben ik niet aan het dweilen met de kraan open? Kan ik niet beter iets anders gaan doen? Maar als we op zondagmorgen samen waren, in de kerkdienst, werd ik daar altijd weer bovenuit getild. We zaten in een halve cirkel. Gedetineerden en vrijwilligers van buiten. We baden en we lazen uit de bijbel. En we zongen liederen, soms veel te groot en te mooi voor de werkelijkheid waarin we zaten. Maar we zongen ze tegen die werkelijkheid in.

En als ik dan om me heen keek, en dat 'stelletje ongeregeld' in de crisis van hun leven zag meedoen, voelde ik iemand boven ons uit. Niet iets, maar iemand. Iemand met het gezicht van Jezus, die ons draagt en die ons leven deelt.

Bij de cultureel antropoloog professor Tennekes las ik iets dat me aansprak. Het antwoord op de vraag of het christelijk geloof waar is, krijg je pas als je eraan gaat deelnemen, zegt hij. Het gaat erom dat het waar wordt in je leven doordat je er ervaringen mee opdoet. Die geloofservaringen kun je ook met elkaar delen. En je kunt ze zien in de geschiedenis van het christelijk geloof. Zo leer je God kennen in de praktijk van het leven.

'God gaan ervaren' staat boven dit stukje. Geloven is niet met je armen over elkaar afwachten of het je iets doet, maar het is je actief openstellen voor wat God doet. Niet dat je situatie dan ineens anders wordt, of dat al je problemen ineens zijn opgelost. Misschien blijft alles wel zoals het is. Maar het kan je wel een gevoel geven dat je gedragen wordt, een hand die je vasthoudt. Dat er, hoe moeilijk het ook is, een weg is vóór je uit.

Geloven is dus geen vlucht uit de werkelijkheid. Het is in de werkelijkheid de aanwezigheid van God ervaren. Die ervaring van God is geen spirituele roes. Het houdt ons juist met beide benen op de grond. Het geeft ons wat we nodig hebben om ons leven op te bouwen: liefde, geborgenheid, vergeving, levenskracht, vreugde, perspectief.

God gaan ervaren kun je persoonlijk doen, maar ook samen met anderen. De kerk is er om verbinding met God en met elkaar te zoeken. Mooi is dat we daarbij aan kunnen sluiten bij een grote diversiteit en behoefte die er is. Want God komt ieder van ons in zijn of haar persoonlijk leven tegemoet.